

De Stroopwafelshop

Astrid Harrewijn bij Boekeriej:

Drie vrienden, een huis (en een klusjesman)

Daar heb je vrienden voor

Vrienden voor het leven

De Stroopwafelshop

Alleen verkrijgbaar als e-book:

Miss Communicatie

Miss Match

Miss Verstand

Prinses in de polder

Luchtkussen

In zeven sloten

Ja kun je krijgen

ASTRID HARREWIJN

DE STROOPWAFELSHOP

Suze vertrekt in een opwelling naar New York om de
grootste uitdaging van haar leven aan te gaan

Eerste druk 2020
Vijfde druk 2022

ISBN 978-90-599-0087-5
ISBN 978-94-023-1414-4 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Gregor Servais
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2020 Astrid Harrewijn en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van Het kantoor-
tje van Remco, literair agent te Amsterdam.

Alle personages in dit boek zijn fictief. Mocht je je herkennen dan is dat
puur toeval.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn dochters,
bron van energie, vrolijkheid en inspiratie*

'Heb je alles, Suzie?'

Suzie. Zo noemde mijn vader me altijd toen ik klein was en ik op zijn rug klom en we paard en woestenijspeelden.

Mijn vader slaat zijn armen om me heen. Vertrouwde armen, die mij vroeger optilden alsof ik een veertje was, maar die nu fragiel en kwetsbaar aanvoelen. Hij zegt dat ik een taxi moet nemen als ik ben aangekomen. 'En als je niet genoeg geld hebt, moet je me bellen. Beloof je me dat?'

Ik knik, maar dat kan hij niet zien, want ik schuil in het kuiltje van zijn nek en heel even zou ik willen dat ik hier voor eeuwig kon blijven staan.

'Geef je mam een dikke kus van mij?' Ik veeg een traan weg, heel snel, zodat mijn vader het niet ziet.

'Natuurlijk doe ik dat. Neem het haar niet kwalijk, Suze. Ze vond het te zwaar om hier afscheid van je te nemen.'

'Snap ik toch!' Ik wuif met mijn hand om het onderwerp wat lucht te geven.

Mijn vader duwt me een envelop in handen en zegt dat ik deze

pas mag openmaken als ik in het vliegtuig zit. Ik glimlach en druk nog een kus op zijn gerimpelde wang, waarna ik dapper van hem weg stap. Ik kijk niet om als ik me meld bij het loket van de douane, waar ik mijn paspoort laat zien. Er gaat nog maar één ding door mijn hoofd: laat het verlopen zijn. Dan kan ik gewoon naar huis, lachend roepen dat dit gewoon hét teken was dat ik dit avontuur aan me voorbij moest laten gaan, maar de man achter het loket knikt me slechts toe. Het is de bedoeling dat ik doorloop. En dat doe ik. Op de automatische piloot, mijn kleine paarse koffertje achter me aan rollend.

1

Terwijl de stewardessen op hun hakken door het gangpad draven om alles klaar te maken voor take-off en ze de lockers boven onze hoofden sluiten, voel ik de opwinding door mijn buik gieren, de adrenaline van een nieuw avontuur, de fijne spanning over wat de toekomst gaat brengen. En tegelijkertijd voel ik de paniek opdringerig haar werk doen. Mijn god, waar ben ik aan begonnen? Ik probeer deze gedachte resoluut weg te duwen en doe wat ik vroeger altijd deed als ik iets heel eng vond: ik bal mijn vuisten, sluit mijn ogen en probeer helemaal nergens aan te denken door eindeloos in mijn hoofd de riedel ‘ik-denk-dus-helemaal-niets’ te herhalen. Ik laat de woorden door mijn hoofd dreunen totdat ze volstrekt nietszeggend zijn; aan elkaar geplakte letters zonder betekenis.

‘Vliegangst?’

Ik open mijn ogen en zie dat op de stoel naast mij een oudere man zijn omvangrijke lichaam heeft geparkeerd, en dat hij nu bezig is met een gevecht met zijn veiligheidsgordel. Pas als hij daarmee klaar is, zegt hij: ‘En waar gaat de reis naartoe?’

‘Als het goed is, vliegen we met z’n allen naar New York. Tenzij we straks een keuzeprogramma krijgen: New York, Delhi, Parijs, Rome. In dat geval kies ik alsnog voor Rome.’

De man kijkt me aan met lieve ogen in een vriendelijk gezicht, en hij begint te lachen. Ik grinnik zachtjes mee, de paniek ebt langzaam weg. Ik voel zijn hand even op de mijne. ‘Het komt goed!’ zegt hij. ‘Echt, geloof mij maar. Die gasten in de cockpit weten precies wat ze moeten doen. Een straat oversteken in New York is vele malen gevaarlijker.’

Die laatste woorden verdwijnen in het gebrul van de motoren, de bagage in de locker boven mijn hoofd rammelt en het vliegtuig stuitert over het asfalt. Ik vind het elke keer weer een wonder dat de hele boel niet uit elkaar barst. Ik kijk naar buiten, voel hoe ik in de stoel word gedrukt en zie heel langzaam de grond onder mij wegglijden.

Ik blijf eindeloos kijken totdat er helemaal niets meer te zien is en het wolkendek zich om het vliegtuig sluit. Mijn gezicht wordt weerspiegeld in het raampje. Vuurrode krullen omlijsten mijn gezicht, mijn groene ogen staren me aan en een grote hoeveelheid sproeten ligt als sterretjes over mijn gezicht verspreid. Het witte dons waar we overheen vliegen, ziet er verleidelijk uit, als een zacht dekbed. Het is de buffer tussen mij en het thuisfront, en heel langzaam komt het verontwaardigde gezicht van mijn moeder tevoorschijn. Ik knipper met mijn ogen omdat ik er niet aan herinnerd wil worden dat ik een spoor van teleurstellingen heb achtergelaten. Niet alleen een verdrietige moeder en een gruwelijk chagrijnige werkgever, maar ook een boze beste vriendin en een intens teleurgestelde vriend.

‘Wat kan ik voor u inschenken?’ De stewardess houdt met haar karretje bij onze stoelen stil.

‘Ah, fijn,’ hoor ik de man naast me zeggen. ‘We hadden inderdaad een tafeltje voor twee gereserveerd.’ Ik voel zijn hand op mijn arm en hij trakteert me op een dikke knipoog.

‘Doe mij maar een witte wijn,’ zeg ik, in de hoop dat een zachte alcoholroes me straks helpt om in slaap te komen.

‘Vertel, wat brengt jou naar New York?’ vraagt hij.

Ik kijk de man naast me onderzoekend aan. Hij is van de generatie van mijn vader, alleen ontbreken bij hem de rimpels. Zijn huid is prachtig diep donkerbruin, zijn ogen zacht en mild, zijn kroeshaar grijs. Misschien heeft hij ook wel een dochter met wie hij vroeger paard en woestenij speelde. Deze man zie ik na deze vlucht nooit meer terug en ik voel opeens de behoefte om hem alles te vertellen over het rare avontuur waar ik aan ben begonnen. Een avontuur waar ik wel eens heel veel spijt van zou kunnen krijgen, maar die gedachte weiger ik vooralsnog toe te laten.

‘Hebt u even?’ zeg ik.

‘Acht uur om precies te zijn,’ zegt hij, en hij knikt me bemoedigend toe.

‘Ik heb Italiaans gestudeerd.’ Ik zwijg even omdat ik een reactie verwacht, maar hij kijkt me slechts vriendelijk aan en knikt weer even. ‘Met Italiaans kun je dus helemaal niets, behalve vertalen. Na mijn afstuderen heb ik maandenlang gesolliciteerd om uiteindelijk aangenomen te worden als recruiter. Je kent het wel, zo’n bedrijf met snelle mensen die de hele dag...’

‘Recruiten?’ vraagt hij.

‘Precies, dat ja. Ik was dolgelukkig, eindelijk een baan en nog wel eentje met een prachtig salaris, een auto, laptop en mobiel van de zaak, plus een dertiende maand.’ Ik houd weer mijn mond, maar de man naast mij wacht rustig de rest van mijn verhaal af.

‘Een paar maanden geleden had ik een gesprek met mijn werkgever. Hij was blij met mij, ik deed mijn werk goed en hij vond het tijd voor een promotie.’

‘Laat me raden: superrecruiter?’ De man grinnikt en zijn onderkin deint een beetje mee.

‘Soort van. Senior recruiter met tien junior loopjongens, een extra rayon, een hoger salaris, een dikkere auto en een snellere laptop.’

‘Gefeliciteerd!’

‘Ik zou dus volgende week beginnen...’

‘Zou?’

‘Ik heb ontslag genomen nog voordat ik mijn nieuwe kantoor kon inrichten.’

Mijn buurman laat een zware, bulderende lach horen en ik mompel: ‘Dit is niet grappig, dit zou wel eens de stomste beslissing van mijn leven kunnen zijn.’

Met een grote glimlach tikt hij op zijn horloge. ‘Je hebt nog zeven uur en dertig minuten om het uit te leggen. Ik ben een en al oor.’

In mijn hoofd ratelt het. Valt dit uit te leggen? En waar moet ik beginnen? Bij de verdrietige moeder, de boze beste vriendin, de teleurgestelde vriend of de verontwaardigde werkgever die volledig over de rooie ging toen ik hem meedeelde dat ik toch maar liever helemaal niet meer voor hem wilde werken.

‘Begin maar gewoon bij het begin,’ zegt hij, alsof hij mijn gedachten kan lezen.

Ik laat mijn blik nogmaals over zijn gezicht dwalen, alsof ik mezelf ervan wil overtuigen dat het geen kwaad kan om mijn hart uit te storten bij deze volstrekt onbekende. Hij knikt bemoedigend en ik begin te praten. De woorden stromen uit mijn mond alsof ze zaten te wachten om losgelaten te worden.

‘Anne is mijn beste vriendin. Al sinds de middelbare school. We zijn samen gaan studeren. Zij Engels, en ik dus Italiaans. We woonden samen in een studentenhuus, we haalden samen onze tentamens, we vierden samen feest, we werden samen verliefd. Zij op Joris, ik op Bram. Zeg, hoe heet u eigenlijk?’

‘Zeg maar je, en ik heet Tommy, maar dat is een rare naam voor een oude man. Iedereen noemt me Ben. Ga verder, je studententijd.’

‘Anne was net een half jaar eerder klaar met haar studie dan ik en zij kreeg een baan als docente op de middelbare school waar

we samen onze jeugd hebben doorgebracht. Joris werd manager met een leaseauto en een dertiende tot en met zestiende maand bij een bedrijf in de buurt. Ze hebben vier jaar geleden een huis gekocht in een nieuwbouwwijk in het dorp waar we zijn opgegroeid en ze gaan trouwen.’ Ik aarzel even. ‘Leuk hoor, voor haar, ik bedoel...’

Ben knikt, zijn dikke wangen bewegen weer een beetje mee.

‘Mijn Bram kreeg heel toevallig een paar jaar geleden een baan bij hetzelfde bedrijf waar Joris werkt, we gingen samenwonen, alles ging goed, we zaten te overwegen om een huis te gaan kopen, in dezelfde buurt als Anne en Joris, en we dachten over...’ Ik klap opeens dicht, het zweet breekt me uit.

‘Waar dacht je over?’

Ik kijk hem aan met een verwilderde blik in mijn ogen. ‘Bram en ik zouden gaan trouwen en reizen en sparen en waarschijnlijk ook kinderen krijgen en al die andere volwassen dingen doen die je op een gegeven moment hoort te doen als je tweëndertig wordt. Want dat word ik dus. Dit jaar word ik tweëndertig.’

‘Hoe heet jij eigenlijk?’ vraagt hij opeens.

‘Suzie.’ Ik heet eigenlijk Suze, maar ik vind het opeens heel belangrijk dat deze man me Suzie noemt.

‘Luister, Suzie, er staat nergens geschreven dat je volwassen moet worden. Ik weet niet wie dat hele concept heeft bedacht dat je op een bepaald moment in je leven een keuken met oven op ooghoogte moet hebben, maar dergelijke uitingen van volwassenheid zijn echt niet zaligmakend. Dat moet je nooit vergeten.’ Hij zwijgt even, neemt een slokje van zijn drankje en zegt dan: ‘Ga door.’

‘Ik zou ceremoniemeester zijn op de bruiloft van Anne. Ze was zo boos. En terecht, want nu moet ze halsoverkop een andere ceremoniemeester zoeken. Ze voelt zich door mij in de steek gelaten.’

‘Wacht even, hebben we het hier niet over een weekje op vakantie naar die fijne stad New York om even na te denken over het leven?’

Ik schud mijn hoofd en met zijn prachtige donkerbruine stem zegt hij: ‘*Oh my!*’

‘Twee maanden geleden kreeg ik opeens een berichtje van de Stroopwafelfabriek. Of ik wilde komen, ze wilden me iets vragen. Ik heb mijn hele studententijd...’ Ik kijk naar Ben om te peilen of ik niet te snel ga, en door de frons op zijn voorhoofd besef ik dat ik even gas terug moet nemen. ‘De Stroopwafelfabriek is ooit heel lang geleden opgezet door twee mannen, die inmiddels ook al ergens in de zestig zijn. In het jaar dat ik begon met studeren besloten ze om niet alleen stroopwafels te bakken, maar ze ook te verkopen in hun eigen koffietentje. Hun eerste koffietentje stond in de stad waar ik studeerde en ik heb er mijn hele studententijd gewerkt. Mijn luxe studentenleven werd gefinancierd door stroopwafels,’ zeg ik lachend. ‘Ik had de eigenaren al bijna zes jaar niet gezien, dus toen ik dat berichtje kreeg, zat ik al in de auto.’

Ben draait zich nog dichter naar me toe, alsof hij geen woord wil missen van wat ik te vertellen heb.

‘Dus ik kom daar aan en tot mijn stomme verbazing ben ik niet alleen. Aan een lange tafel zaten Pim en Jolijn, die al net zo verbaasd keken als ik. Klaarblijkelijk ook geen idee waarom ze daar waren.’

‘Pim en Jolijn?’

‘Wij werkten met z’n drietjes in het eerste koffietentje van de Stroopwafelfabriek. Eigenlijk draaiden we met elkaar die hele stroopwafelhut, én met succes. We hadden er ook enorm veel lol in. Als we er niet aan het werk waren, zaten we er wel te studeren. En omdat het zo goed ging, besloten de eigenaren uit te breiden. Inmiddels hebben ze wel veertig koffietentjes; een zeer goedlopende keten.’

Het gerinkel van een karretje doet ons opkijken. Een stewardess vraagt met een obligate glimlach of we rijst met kip of pasta met vis willen en we besluiten tot het minst riskante en gaan allebei voor de pasta, wetend dat ons een grote teleurstelling staat te wachten.

‘En toen?’ vraagt Ben.

‘Jan en Joop, ook wel luisterend naar de naam de J’s – de eigenaren en in het dagelijks leven een setje – zijn dus inmiddels in de zestig, maar wilden nog een mooie stap maken. Ze hadden hun vizier op het buitenland gericht en het ludieke plan bedacht om hun expansiedrift in de vorm van een wedstrijd te gieten. Ze zochten drie kandidaten die met een startkapitaal een jaar lang mochten proberen om een stroopwafelkoffietentje op te zetten in respectievelijk Rome, Parijs en New York.’

‘En jullie waren die kandidaten?’

‘Ja, drie bestemmingen, drie kandidaten.’

‘En de prijs? Bij een wedstrijd hoort een prijs.’

‘Degene die na een jaar de meeste omzet heeft gemaakt, krijgt honderdduizend euro.’

De bulderende lach van Ben eechoot door het vliegtuig. ‘En jij hebt ja gezegd?’

‘In een absolute vlag van verstandsverbijstering. Vraag me niet waarom, maar ik heb inderdaad ja gezegd.’

‘En die collega’s van vroeger?’

‘Die ook! Ik heb niet eens overlegd met mijn ouders, met mijn vriend, met niemand. Het was zo raar wat er gebeurde. We keken elkaar aan en het was alsof we teruggingen in de tijd, schouders eronder, buffelen en geld verdienen. We zeiden allemaal ja.’ Ik kijk Ben met grote ogen aan, alsof ik zelf nog niet kan geloven wat er nu eigenlijk precies gebeurde daar in de grote vergaderzaal van de Stroopwafelfabriek met op de achtergrond de zoete geur van versgebakken wafels.

Ik kijk naar buiten, in gedachten verzonken, flarden wolk dansen als donsjes door de lucht en ik zie mezelf weer de vergaderzaal van de Stroopwafelfabriek binnenlopen.

‘Ah, daar is Suze!’ riep een van de J’s enthousiast.

Verbaasd over de aanwezigheid van mijn oude vrienden liep ik naar ze toe en gaf ze allebei een kus op hun wang. ‘Nou, wat gezellig, wat doen jullie hier?’

Wat we hier kwamen doen, werd ons al snel duidelijk.

‘Waarom wij?’ vroeg ik toen de J’s hun voorstel hadden gedaan.

‘Omdat jullie over karaktereigenschappen beschikken die volgens ons noodzakelijk zijn om dit project tot een succesvol einde te brengen.’

‘En die eigenschappen zijn?’ De woorden van Jolijn kwamen er aarzelend uit.

‘Jolijn, jij bent een aartsoptimist. Jij hebt het woord uitgevonden. “Negativiteit” komt in jouw woordenboek niet voor.’ Joop, de oudste J, knikte goedkeurend.

‘Pim, jij bent een diesel. Jij stopt niet en gaat gewoon door. De kans dat jij het bijltje erbij neergooit achten wij kleiner dan nihil. En die mentaliteit hebben we nodig, want ga er maar van uit dat er tegenslagen komen, dat er momenten zullen zijn dat je het liefst het vliegtuig naar huis wilt pakken,’ voegde Jan, de jongste maar wel de langste eraan toe en daarna zwegen de J’s even veelbetekenend.

Ik slikte. Het woord ‘tegenslag’ dreunde akelig door mijn hoofd. ‘En ik?’ vroeg ik uiteindelijk heel zachtjes.

‘Jij, lieve Suze, jij houdt van mensen en beschikt over de onontbeerlijke vrolijkheid. We hebben iemand nodig die met een vrolijke lach stevig met beide benen op de grond blijft staan.’

‘Het zou natuurlijk het mooiste zijn als we jullie drieën gezamenlijk de grens over zouden kunnen sturen, maar...’ zei Joop. En zijn woorden werden zoals gewoonlijk aangevuld door Jan: ‘Ja, dat zou het allermooiste zijn, want dan zouden jullie elkaars negatieve eigenschappen kunnen compenseren.’

‘Zoals daar zijn?’ riep Pim stoer.

‘Jij mag soms wel eens iets langer nadenken voordat je handelt, Pim! En Jolijn, jij hebt een gat in je hand.’

‘En ik?’ vroeg ik weer zachtjes. Typisch zo’n moment dat je het wel wilt weten, maar het tegelijkertijd liever niet wilt horen.

‘Jij twijfelt te veel. Het kost je moeite om knopen door te hakken.’

En ook al ben je een vrolijkerd, je zou wel eens mogen leren het leven wat luchtiger te nemen. Paniek is je tweede naam; het valt heus wel mee hoor, met die beren op de weg.'

'En na dat jaar. Hoe gaat het dan verder?' vroeg Pim.

'Degene die een ton heeft gewonnen mag even lekker op vakantie, en kan wat ons betreft daarna fijn doorgaan met stroopwafels verkopen, maar natuurlijk alleen als je dat wilt,' grinnikte Joop en zijn dikke buik deinde vrolijk mee.

'Maar de andere twee gaan weer gewoon terug naar hun oude leventje, dus verbrand niet alle schepen achter je,' voegde Jan er waarschuwend aan toe.

Ik staar door het kleine vliegtuigraampje naar buiten en kijk uit over het eindeloze wattenlandschap.

'Maar was het dan niet logischer geweest als jij naar Rome ging? Je hebt toch Italiaans gestudeerd?' hoor ik Ben zeggen, en met zijn vraag sleurt hij me weer naar het hier en nu.

'Ja, maar we moesten lootjes trekken, zodat er niemand werd bevoordeeld. Er is een pand, er is huisvesting, er is budget voor de noodzakelijke aanschaf van meubilair en wat je maar nodig hebt voor de inrichting. Daarnaast hebben we leefgeld voor een jaar. Hoe je daarmee omgaat, moet je zelf uitzoeken. Degene die aan het eind van de rit het meeste geld op zijn rekening heeft staan, heeft gewonnen.'

Er valt een stilte, de man naast me kijkt me alleen maar aan terwijl onze pasta ondertussen koud wordt.

'En als je heimwee krijgt, kun je dan naar huis?'

'Dat is natuurlijk niet helemaal de bedoeling, maar als het echt niet gaat, mag je afhaken. Ze hebben een soort van stand-in die in geval van nood inspringt. Ze hebben natuurlijk wel kosten gemaakt, dus je kunt er niet zomaar mee ophouden.' Het paniekerige randje dat aan mijn stem kleeft ontgaat me niet en ik grijns even dapper.

'Moet je die envelop niet openmaken?' zegt hij opeens. 'Sinds

het vertrek heb je hem in je handen geklemd alsof het een goudstaaf is die je met je leven moet beschermen.’

Met een snelle haal scheur ik de envelop open. Een lief kaartje met het mooie, stoere handschrift van mijn vader komt tevoorschijn.

Hier wat geld voor een taxi, lieve Suzie. En als het echt niet gaat dan moet je bellen, dan kom ik naar je toe. Het is niet mijn stad, veel te veel mensen, het lijkt me een woestenijs, maar ik kom naar je toe. Liefs, pap

Een traan glijdt langzaam langs mijn wang naar beneden. Naast mij hoor ik mijn buurman mompelen: ‘Oh my, oh my.’

2

Ik heb geen idee hoe lang ik heb geslapen, maar zo te voelen aan mijn stijve spieren heb ik minstens een paar uur in dezelfde positie tegen het raampje van het vliegtuig gelegen. De stewardessen sloffen vermoeid heen en weer, en op een toon die verraadt dat de vlucht wel wat minder lang had mogen duren, vragen ze om de stoelen rechtop te zetten en de gordels om te doen.

Naast mij zit Ben met zijn handen gevouwen op zijn dikke buik, zijn ogen halfgesloten. 'Ben je wakker?' hoor ik hem vragen.

'Ja, zijn we er bijna?'

'Het zal niet lang meer duren, de stewardessen zijn net gaan zitten. Je lag zo lekker te slapen dat ik je niet wakker heb gemaakt voor het ontbijt.'

Ik rek me even uit, als een kat die in de zon heeft liggen soezen, en open het luikje van het vliegtuigraam, waarop een weids landschap zich als een lappendeken aan mij ontvouwt.

'Maar ik heb wat voor je bewaard.' Uit de binnenzak van zijn colbertje trekt mijn buurman een in plastic verpakt geplet broodje tevoorschijn.

Het gebaar is zo lief dat ik weer tranen voel prikken achter mijn ogen. Godsamme, wat is er met mij aan de hand? Normaal ben ik niet zo'n janker.

'Het was me een waar genoegen om deze acht uur naast je te zitten.' Zijn hand glijdt naar het borstzakje van zijn overhemd, waar hij een visitekaartje en een pen uit vist. Hij schrijft iets op het kaartje en overhandigt het vervolgens aan mij. 'Ik blijf altijd zitten totdat iedereen het vliegtuig heeft verlaten. Ik ben niet meer zo snel en ik sta met mijn omvang alleen maar in de weg. Dus ik neem nu alvast afscheid van je. Hier is mijn kaartje. Als er ooit iets is, kun je me altijd bellen. New York kan een eenzame stad zijn, maar jij hebt hier een vriend. Vergeet dat niet.'

De rij voor de douane is immens. Ik log in op de wifi van het vliegveld en app mijn vader dat ik veilig ben aangekomen. Daarna dood ik de tijd met uitgebreid mijn Instagram bekijken. Een vrolijke foto van Pim in Parijs trekt mijn aandacht. Lachend staat hij met een stroopwafel onder de Eiffeltoren. *Nieuw avontuur, mijn eigen koffietoko. Ben je in Parijs, kom dan langs en stuur al je vrienden!* Het bericht wordt gevolgd door een enorme hoeveelheid hashtags, waaronder #wiebedenkteenleukenaamvoormijnkoffietoko? #PiminParijs. Ik glimlach, de hele wereld zal weten dat je bij Pim koffie kunt drinken. En het dringt ineens in volle omvang tot me door dat zo'n koffiavontuur ergens in Europa toch echt heel andere koek is dan mijn *only the lonely* stroopwafelhut in New York. Maar echt jaloers word ik pas als ik naar het account van Jolijn scrol. *Helemaal te gek, dit!* schreeuwt ze ons toe vanuit een prachtig appartement met uitzicht over Rome. Met een zucht sluit ik de app, ik wil het allemaal niet weten. Ik schuif mijn paarse rolkoffertje een paar centimeter naar voren en bedenk dat er ook goed nieuws is: de Stroopwafelfabriek heeft in ieder geval voor goeie huisvesting gezorgd. In het ergste geval ga ik een jaar lang voor het raam zitten en van het uitzicht genieten.

Na anderhalf uur in de rij staan neemt de procedure bij de douane ook nog een half uur in beslag. Een fotootje en vingerafdrukken volstaan niet. Na een pittige ondervraging over wat ik hier precies kom doen en een minutieuze inspectie van al mijn papieren, mag ik eindelijk door en sta ik buiten, waar de overweldigende herrie van het verkeer en het naargeestige gebrul van een brandweerauto over me heen rolt. Wat veilig thuis op de bank nog leuk was om op de televisie naar te kijken, is hier een klap in je gezicht, en ik dank mijn vader en zijn envelop en pak de eerste de beste taxi.

Diep weggezakt op de oude achterbank van een aftandse Chevy laat ik het vliegveld achter me. Ik zit ingeklemd tussen handbagage en een enorme Samsonite omdat de achterbak niet meer opengaat, iets waar de chauffeur zich uitgebreid voor excuseert. Ik houd me stevig vast aan het hengsel boven de deur. Het is het enige in de auto wat eruitziet alsof het niet elk moment kan afbreken en ik probeer mijn opkomende misselijkheid te negeren, wat lastig gaat omdat de hele auto van links naar rechts zwiept. De kapotte achterklep is een miniem detail, het ontbreken van de vering is iets waar ik me meer zorgen over zou maken als ik de eigenaar van deze auto was.

De taxichauffeur, vermoedelijk van Poolse afkomst, kijkt stug voor zich uit. Het duurt even voordat hij begrijpt waar hij naartoe moet. Mijn opmerking dat het in de buurt van Williamsburg is, maakt weinig indruk. Hoofdschuddend kijkt hij me aan en zegt: 'In New York is heel veel ergens in de buurt, maar dat wil nog niet zeggen dat je er ook wilt zijn.' Daarna geeft hij gas alsof hij zo snel mogelijk van dit ritje af wil zijn.

Als de auto na een helse tocht uiteindelijk met gierende banden tot stilstand komt, kijk ik verbaasd om me heen. Graauer en troostelozer dan dit bestaat niet. Het enige wat de verlaten en dichtgetimmerde panden nog enige kleur geeft, zijn de muren, die allemaal volgespoten zijn met graffiti in de meest schreeuwende kleuren. Gek genoeg maakt het de boel er niet vrolijker op. Ik schiet in de lach, vermoedelijk door de zenuwen, en geef de taxi-

chauffeur opnieuw het briefje met daarop het adres. Hij schudt zijn hoofd, roept iets wat ik niet versta en wijst op het pand waar we naast staan. Het telt slecht drie etages, is opgetrokken uit grauwe baksteen en de ramen zijn afgeschermd met tralies, alsof het een dependance van een gevangenis is. Ik begin weer te lachen, nu scheller, hoger en met een paniekerige ondertoon, en tik met mijn wijsvinger op het papiertje met het adres. De chauffeur zegt niks, stapt stuurs zwigend uit en opent het achterportier om met een zwaai mijn koffer op de stoep te zetten.

Mijn hart bonkt idioot snel in mijn borstkas en ik houd mezelf voor dat er niets aan de hand is als ik de taxi zie verdwijnen en de vage gele vlek op een gegeven moment links afslaait. Die oude krakkemikkige auto was voor heel even mijn reddingsboei en nu hij is verdwenen heb ik het gevoel dat ik elk moment kopje-onder kan gaan.

‘Komt goed, Suzie,’ mompel ik zachtjes. ‘Het is toch logisch dat je niet ergens in een fantastisch appartement op Manhattan komt te wonen?’ Ik kijk om me heen. In de laatste mail van de Stroopwafelfabriek stond dat ik de sleutel kon halen op nummer 113c. Dapper druk ik op de bel. Na vijf keer drukken wordt er opengedaan. Een slungelige jongeman met vettig haar tot op zijn schouders en een verwaarloosd gebit, doet open en kijkt me slaperig aan. Stoned, concludeer ik. Heel erg stoned, één duwtje en hij valt om. Die laatste constatering zorgt ervoor dat mijn hart weer wat rustiger gaat kloppen.

Zenuwachtig grinnikend kijkt de jongen me aan, zijn kaken malen woest heen en weer en om de paar seconden maakt hij een snuivend geluid alsof hij snipverkouden is.

‘Ik ben Suze en kom de sleutel halen van...’

Hij maakt een sprongetje, gevolgd door een extra harde snuif, zwaait even en verdwijnt in de donkere gang, om niet lang daarna weer terug te komen met een sleutelbos, die hij rinkelend en blij omhooghoudt.

Gek, maar niet gevaarlijk, constateer ik opgelucht.

Hij gaat me voor en laat me mompelend weten hoe ik de voordeur moet openen. Een combinatie van duwen en een keiharde trap tegen de onderkant; hij doet het drie keer voor. Daarna pakt hij de grote Samsonite, die hij ondanks zijn eigen geringe gewicht zonder enig probleem optilt, en loopt een trap op die bezaaid ligt met foldertjes en andere rotzooi die er niet thuishoort. Een merkwaardige geur komt me tegemoet: een mengsel van oud frituurvet, beschimmelde vloerbedekking en een niet doorgetrokken toilet. Ik houd mezelf voor dat een gemeenschappelijke opgang helaas niet altijd een feest is, maar ook heus geen drama hoeft te zijn.

Bij een knalrood geverfde deur houdt de jongen stil en bukt zich om een grote envelop op te rapen, waarbij zijn te wijde spijkerbroek naar beneden glijdt en ik getrakteerd word op een uitzicht waar ik totaal niet op zit te wachten. Hij overhandigt me de envelop en opent de deur. Als een piccolo laat hij me voorgaan en zet daarna de koffer keurig in een hoekje van de kamer. Hij maakt een weids gebaar om aan te geven dat dit allemaal van mij is en mompelt dan bijna onverstaanbaar dat de badkamer en keuken gedeeld worden. Na een sprongetje, een harde snuif en een snelle zwaai verdwijnt hij weer, de deur keurig achter zich sluitend.

Verbaasd kijk ik om me heen. Een oude kast, met een deur uit het lood, een stoel die betere tijden heeft gekend, een bed met een oud matras dat sporen van vorige bewoners vertoont en een klein raam dat uitkijkt op de straat, met zijn voornamelijk dichtgetimmerde panden. Aan het plafond hangt een peertje, het enige lichtpunt in de kamer, die niet veel groter is dan drie bij drie. Voorzichtig open ik de kastdeur, bang dat hij meteen in elkaar zal storten, in de hoop daar lakens en een dekbed te vinden, maar de kast is leeg.

Een dodelijke vermoeidheid overvalt me opeens en ik wil op de stoel gaan zitten, maar zie opeens scheuren in de bekleding en oude wijnvlekken. Of is het bloed van een vorige bewoner? Zelf-

moord met een mes. Ik deins terug. Als vanzelf glijden mijn ogen naar het bed met het oude matras en bedenk opeens paniekerig dat ik geen idee heb waar ik vannacht op moet slapen. In mijn koffer zit van alles, maar geen lakens. Buiten begint het te schemeren, de enige nog werkende lantaarnpaal doet flikkerend zijn best. Het is half acht, ik heb geen idee waar ik ben, geen idee of er nog ergens een winkel open is, ik heb honger en geen wifi.